

[Aksel Larsen.]

ninger eller den begrundelse, der foreligger for, at han eller hun afvises eller udvises.

Det ene lovforslag drejer sig om en midlertidig forlængelse af den nuværende fremmedlov, og det behøver jeg ikke at beskæftige mig med, jeg kan nøjes med at sige, at det kan vi naturligvis under de foreliggende omstændigheder tiltræde, men til de enkelte bestemmelser i de to øvrige lovforslag har jeg nogle bemærkninger at gøre.

Først forslag til lov om udlændinges adgang til landet.

Jeg anser det, som allerede antydet, for rigtig, at afgørelsen vedrørende den i § 2, stk. 3, anførte grund til afvisning nu er henlagt til justitsministeren, så at det ikke er en eller anden politimyndighed, en eller anden tilfældig politimester, der skal træffe afgørelsen. Jeg mener imidlertid, at paragraffen må kunne forbedres noget.

Hvad angår § 2, stk. 1, er der herunder et punkt 3, som må kunne udgå. Politiets antagelser på dette punkt vil altid blive meget løst funderet, og jeg tror, det ville være uretfærdigt, om udlændingen kan afvises på et grundlag, hvis rigtighed kan bestrides, et grundlag, som politiet ikke kan have noget ordentligt holdepunkt for. Man vil altid ved det normale udløb af opholdet, efter 3 måneder, kunne komme af med den pågældende udlænding igen, hvis det har vist sig, at hans forhold ikke var i orden.

Vi mener også, at punkterne 5 og 6 under § 2, stk. 2, må kunne udgå. Det reelle indhold i disse grunde for afvisning indeholdes faktisk i stk. 4, hvor der står:

„når det må antages, at han helt eller delvis vil ernære sig på ulovlig eller uhæderlig måde“.

Vi mener, at man i loven bør fastslå, at en udlænding, der afvises, skal have adgang til fra udlandet at påklage afgørelsen til justitsministeriet, og at man ved afvisningen skal give udlændingen oplysning om denne ret samt naturligvis meddelelse om, hvorfor man afviser ham eller hende.

§ 2, stk. 3, indeholder forskellige begrundelser for, at justitsministeren kan afvise en udlænding, og efter opregnelsen af en række konkrete begrundelser hedder det:

„eller når hans forhold iøvrigt måtte give anledning dertil“.

Jeg synes, at man skal slette denne sætning. Det forekommer mig, at alle tænkelige, rimelige grunde til afvisning iøvrigt er optalt, og det åbner rum for vilkårlighed, når man derefter giver mulighed for afvisning, hvis forholdene „iøvrigt måtte give anledning dertil“.

Må jeg i denne forbindelse sige, at jeg ganske flygtigt har gennemlæst betænkningen fra det udvalg, der har arbejdet med et tillæg til straffelovgivningen, og jeg er opmærksom på, selvom jeg ikke har studeret det så nøje og ikke har taget materialet med på talerstolen, for det vedrører jo ikke denne sag, at det pågældende udvalg netop har været meget bange for sådanne almindelige formuleringer, og i hvert fald i eet tilfælde har slettet en sådan med den begrundelse, at man ikke kunne lave en almindelig, svømmende formulering, hvori i givet fald justitsministeren eller myndighederne kan lægge alt muligt. Når det er tilfældet ved en sådan lov, synes jeg også, det måtte være tilfældet ved en lov om udlændinges adgang til landet. Man skal ikke have en passus om forholdene iøvrigt, uden at der siges noget om, hvad det er for forhold, man tænker på.

§ 3 drejer sig om visumbestemmelser. I almindelighed må det være sådan, at visum kræves af statsborgere fra lande, der kræver visum af danskere, der ønsker at rejse til de pågældende lande. Jeg vil imidlertid henlede opmærksomheden på, at en sådan lighed i forholdet mellem Danmark og andre lande ikke eksisterer i øjeblikket. Hvis jeg ikke tager meget fejl, er det således, at Amerikas Forenede Stater og andre lande har den præferencestilling for deres statsborgere, at de uden visum kan indrejse i Danmark, medens det for danske statsborgere kan være yderst brydsomt at få visum til andre lande, og medens det er en pligt for danske statsborgere at søge visum til disse lande. Jeg synes, det er en urimelig skævhed, og jeg ville egentlig foretrække, at det ligefrem blev fastslået i lovgivningen, at forudsætningen for, at udlændinge ikke skal have visum ved indrejse til Danmark, er, at danske statsborgere har samme rettigheder i det land, de pågældende kommer fra. Hvis man ikke vil gå ind på noget sådant eller indføre en sådan praksis, altså foranledige, at amerikanerne ophæver visumtvang, eller at der indføres visumtvang for amerikanere, der vil ind i Danmark, så får man jo et levende indtryk af, at Danmark også i den henseende er ved at blive en slags mindreværdig koloni af Amerikas Forenede Stater.

Til § 4 har jeg kun den bemærkning, at det vel ville være ønskeligt, om det udtrykkeligt her blev sagt, at tilladelse skal gives i alle de tilfælde, hvor afvisning efter § 2 ikke vil kunne ske.

Hvad § 5 angår, finder vi, det er et stort fremskridt, at afgørelsen i disse tilfælde er henlagt til justitsministeren. Vi finder, at